

Bing: Kun for et Øjeblik skal jeg tillade mig at lægge Besslag paa det ærede Ting i Anledning af en Ytring, som kaldt fra det ærede Medlem fra Randers (Lüttichau), og som jeg tror, at det vil være hensigtsmæssigt, dog finder nogen Modsigelse blandt Medlemmer af dette Ting. Det er jo saa, at vi alle, der her ere til Stede, ere Tilhængere af Selvstyret; vi hævde det mere eller mindre som en Særegenhed for os, at vi staa paa Selvstyrets Standpunkt; alle ere af den Mening, at det er en god Ting, men det er dog saa, at Selvstyret tages meget forskelligt af de forskellige Klasser her i vort Samfund, og det ikke alene politisk set. Politisk Selvstyre er noget andet end den klare bevidste Følelse af, at vi under alle Forhold ønske selv at styre vore Sager, at have saa lidt Indblanding som muligt fra det offentlige Side, at man er Modstander af Bureautratiets Styrelse og paa alle mulige Punkter ønsker Polititilsyn i saa ringe Grad som muligt og ønsker at fægte sit Liv igennem og arbejde sig frem med det mindst mulige Tilsyn fra Autoriteternes Side. Men det vil være alle bekendt, at naar vi tage Selvstyret i den Betydning, saa falder Grænsen mellem Tilhængerne og Modstanderne deraf ikke sammen med den politiske Grænse, men saa deler den sig mere efter By og Land. Særlig for Københavns Bedkommende maa man jo sige, at Ønsket om Selvstyre ikke er saa udpræget. Københavnerne ønske maaste nok selv at udnævne deres Herrer, men en stor Del af Københavns Befolkning mener, at Herrer er det nødvendigt at have. Efter der en Ulykke, falder der et Barn ud ad Vinduet, og det sker et Par Gange, raaber man straks: „Hvor er Politiet? Hvorfor gør det ikke noget for at forhindre slikt?“ Naar en god Borger om Morgenen ved sin Morgenkaffe finder en uskyldig Skraa i sit Kaffebrød, eller naar han drikker sin Te om Aftenen og finder et lille Stykke Fløss i sit Hvedebrød, raaber han straks: „Hvor er Politiet? Hvorfor forhindrer det ikke den Slags Ting?“ Og det skönt den samme Borger til andre Tider, naar det gælder ham selv, naturligvis ikke kalder paa Politiet; saa ønsker han det fjernet. Men er man Ven af Selvstyret, saa maa man ogsaa finde sig i, at det gennemføres fuldt ud, saa maa man selv tage Haand i Gank, naar noget galt passeret. Finder man noget i sit Hvedebrød, maa man offentliggøre den Persons Navn, der laver daarligt Hvedebrød, og tage Staden paa sig selv; men det højeste, en Københavner nu gør, er, at han skriver et, helst anonymt, Brev til et eller

andet Blad og beder det tage sig af Sagen. Men anderledes stiller det sig paa Landet. Det er det heldige ved vor Landbefolkning, at der hos den er en vidt udbredt Mistillid til Offentlighedens Indblanding; man ønsker der at styre sine egne Sager, at have saa lidt af Autoriteternes Indblanding som muligt, helst slet ingen; men i alt Fald siger man: Bevis mig først, at Indblanding er nødvendig, og det klart og tydeligt, før gaar jeg ikke med dertil. Kun i Aaret 1878—79 var der her i Tinget, om jeg maa være saa dristig at bruge det Udtryk, en Kaptus, som syntes at have grebet Tinget, der var et Øjeblik, hvor en stor Del af Tingets Medlemmer fik den Tanke, at de for at leve her i Landet maatte have 70 — ja nogle mente dog kun 25 — Hofestiggere, der skulde gaa omkring her og se efter, hver Dag, hellig og søgn, Nar ud og Nar ind, om ogsaa de Levnedsmidler, man hød os, vare saa gode, som de burde være. Det var 70, man vilde have, som ikke skulde have noget som helst andet at bestille end dette ene Hverv. Denne Bestemmelse gik igennem ved 2den Behandling, men længere varede Kaptusjen ikke, saa fravaldt Tinget igen denne Tanke og genoptog sine gamle Traditioner. Samme Aar fandt der her en Behandling Sted af en anden Sag, hvor den gamle Betragtning af Offentlighedens Indblanding blev gjort gældende, nemlig Sparekasseloven. Den Gang mødte det al mulig Modstand at indføre en saadan Sparekasseseinspektion hele Landet over, og det skönt der kun vare Tale om en enkelt Inspektør, der skulde have en vis Rettighed til at undersøge, om Sparekassernes Regnskaber og Status vare rigtige. Han mødte ogsaa megen Mistillid i Begyndelsen, efter Lovens Strafftræden; men som Tiden gik, og da han var en elskværdig Mand, forstod han at overvinde disse Hindringer og staar vist nu paa en meget god Fod med samtlige Sparekasse-Bestyrerler. Men det har været mig lidt mistænkeligt, at det er sket saa rask, at man saa hurtigt vænnede sig til den Mand, der blev mødt med saa megen Uvilje; thi jeg kan ikke nægte, at jeg har den Følelse, at det Ansvar, som der følger med Selvstyret, har man her fundet en Vej til at komme bort fra. Nu er man tilbøjelig til at ville bruge Sparekasseseinspektøren saaledes, at naar en Mand ikke opfylder sine Pligter, saa siger man: Hvorfor passer Sparekasseseinspektøren ikke bedre paa. Vi have jo set det ved de sidste Sparekassesebedragerier. Jeg maa sige, at jeg beklager operordentlig, at det ærede Medlem fra Randers, der nyder saa megen Anseelse baade her i Tinget og udenfor, og som,